

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 77.692 van 16 december 1998

A. 60.915/VI-12.151

In zake : **de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "FIDU CONSEIL",**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe NUEE, advocaat,
rue du Temple 55
7100 La Louvière,

tegen :

de gemeente Manage,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Etienne DUVIEUSART, advocaat,
boulevard Audent 15
6000 Charleroi

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 14 februari 1994 ingediende verzoekschrift waarbij de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "FIDU CONSEIL" de nietigverklaring vordert van de "besluiten van de gemeenteraad van Manage d.d. 18 december 1992 en 17 februari 1989 tot regeling van de inning van de gemeentebelasting op de dancings";

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer PAUL, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 25 mei 1998 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 3 november 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 9 december 1998;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DELVIGNE, loco Mr. DUVIEUSART, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer DEROUAUX, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gemeenteraad volgens de verzoekende partij op 17 februari 1989 een belastingverordening heeft uitgevaardigd waarbij een belasting wordt ingevoerd op de exploitatie van dancings op het grondgebied van de gemeente, een verordening waarvan een nieuw besluit d.d. 18 december 1992 tot vaststelling van zulk een belasting voor de aanslagjaren

1993 en 1994 slechts een "uitvoeringsmaatregel" zou zijn; dat die besluiten de handelingen zijn die met het onderhavige beroep bestreden worden;

A. Het zogenaamde besluit van 17 februari 1989.

Overwegende dat de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt tegen het beroep voor zover het gericht is tegen bovenvermeld besluit, op de grond dat de beslissing van de gemeenteraad d.d. 17 februari 1989 "geenszins betrekking heeft op de belasting op de dancings die (pas) met het (genoemde) besluit van 18 december 1992 voor de eerste keer is ingevoerd", zodat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het genoemde besluit van 17 februari 1989;

Overwegende dat de verzoekende partij antwoordt dat de beslissing van 18 december 1992 "een maatregel lijkt te zijn ter uitvoering van de verordening voor de inning van de belasting vastgesteld door de (...) gemeenteraad tijdens zijn zitting van 17 februari 1989", een verordening waarvan de bekendmaking volgens haar niet regelmatig verlopen is;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aantoont dat de gemeenteraad op 17 februari 1989 daadwerkelijk een "verordening voor de inning van de gemeentebelastingen op de dancings" heeft aangenomen; dat integendeel uit een verklaring die op 20 april 1998 door de gemeentesecretaris is opgesteld en waarvan de waarachtigheid niet wordt betwist, blijkt dat geen enkele verordening met zulk een onderwerp voorkomt in de lijst met belastingverordeningen die de gemeenteraad op de genoemde datum van 17 februari 1989 heeft aangenomen; dat luidens die verklaring "de verordening voor de

inning van de belasting op de dancings (...) voor de eerste keer door de gemeenteraad is uitgevaardigd tijdens zijn zitting van 18 december 1992 voor de aanslagjaren 1993 en 1994"; dat het beroep bijgevolg doelloos is; dat de exceptie moet worden aangenomen;

B. Het besluit van 18 december 1992

Overwegende dat de verwerende partij tevens een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt tegen het beroep voor zover het gericht is tegen bovenstaand besluit, op de grond dat het te laat is ingesteld; dat ze opmerkt dat de belastingverordening die op 18 december 1992 door de gemeenteraad is aangenomen, vanaf 22 december 1992 door de gemeenteraad is bekendgemaakt door aanplakking, overeenkomstig artikel 112 van de nieuwe gemeentewet, en dat het beroep pas op 14 februari 1994 is ingesteld, dat wil zeggen na het verstrijken van de termijn van 60 dagen waarin artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State voorziet; dat ze voorts stelt dat "het feit dat de handeling ter kennis is gebracht na het verstrijken (van die) termijn van 60 dagen, geen nieuwe beroepstermijn doet ingaan";

Overwegende dat de verzoekende partij antwoordt dat het besluit van 18 december 1992 "alleen ter kennis lijkt te zijn gebracht (van haar) twee zaakvoerders (...) op 16 december 1993" en "niet naar behoren is bekendgemaakt"; dat ze aanvoert dat, net zoals voor de hinderenquête die het aannemen van de verordening is voorafgegaan, het bewijs van de aanplakking van het besluit immers alleen blijkt uit standaardformulieren die geenszins overeenstemmen met de realiteit, want er is "geen bekendmaking, noch aanplakking" geweest; dat ze erop wijst dat die

bekendmaking, in de veronderstelling dat ze daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden, "irrelevant zou zijn geweest", aangezien men bij die bekendmaking geen melding had kunnen maken, zoals nochtans wettelijk vereist is, van de beslissing van de toezichthoudende overheid die pas op 4 februari 1993 genomen is; dat ze daaruit besluit dat men, om na te gaan of het beroep al dan niet te laat is ingesteld, alleen rekening mag houden met de kennisgeving aan haar zaakvoerders op 16 december 1993 en dat het beroep, dat minder dan 60 dagen na die datum is ingesteld, *ratione temporis* ontvankelijk is;

Overwegende dat de termijn om beroep in te stellen tegen verordeningen van administratieve overheden, krachtens artikel 4, derde lid, van het genoemde besluit van de Regent d.d. 23 augustus 1948, 60 dagen na de bekendmaking van die verordeningen verstrijkt indien zulk een bekendmaking vereist is;

Overwegende dat luidens artikel 112 van de nieuwe gemeentewet de verordeningen van de gemeenteraad bij wege van aanplakking bekendgemaakt moeten worden, waarbij het onderwerp van de verordening moet worden vermeld, de datum van de beslissing waarbij de verordening is aangenomen en, in voorkomend geval, de beslissing van de toezichthoudende overheid, alsook de plaats of de plaatsen waar de tekst van de verordening ter inzage ligt van het publiek; dat luidens artikel 114, tweede lid, van dezelfde wet "de bekendmaking en de datum van bekendmaking (...) moeten blijken uit de aantekening in een speciaal daartoe gehouden register";

Overwegende dat in het onderhavige geval uit een uittreksel uit het register van de bekendmakingen van de reglementen en verordeningen van de

gemeenteoverheden, dat is overgelegd door de verwerende partij, blijkt dat de bestreden verordening vanaf 22 december 1992 is aangeplakt overeenkomstig de genoemde bepalingen; dat de verzoekende partij niet aantoont dat de gegevens in dat register fout zijn;

Overwegende dat de bekendmaking van een gemeentelijke verordening, waarbij de beslissing van de toezichthoudende overheid niet vermeld wordt, regelmatig is wanneer laatstgenoemde, zoals in het onderhavige geval, niet verplicht is zich uit te spreken, maar in voorkomend geval haar bevoegdheid inzake algemeen schorsings- of vernietigingstoezicht kan uitoefenen;

Overwegende dat het beroep, dat op 22 december 1992 is ingesteld, dus meer dan 60 dagen na de bekendmaking van de bestreden verordening, te laat is ingesteld en bijgevolg onontvankelijk is; dat de exceptie moet worden aangenomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op zestien december 1900 achtennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
HANSE, staatsraad,
LEWALLE, staatsraad,
HARMEL, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.